

i nogen Debat med den ærede Kultusminister om, hvad der forøvrigt ikke forekommer mig i dette Øieblik at staae paa Dagsordenen — hvorvidt den thbste Grammatik kan være skadelig for vore Dreng, naar de skulde gjenneengaae Udvislingen til Universitetet — skal jeg ikke glemme, siger jeg, at erklære, at naar han ikke kan begribe, at den kan være skadelig, saa begriber jeg ikke hans Mangel paa Begreb i den Henseende. Mig forekommer det at være saa soleklart og saa mange Gange godtgjort, at den Ordning af Studiet, som blev lagt ved den tidt omtalte Plan, synes at være indrettet paa, hvad den vistnok ikke var indrettet paa, men hvad den idetmindste har havt til Virkning, saa godt det stod til den, fra allerførste Færd af at forthydske vor Ungdom.

Foruden flere ærede Talere har ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amtets 6te Valgkreds (H. Hage) havt Ordet. Han har udtalt sig, forekom det mig, som om hans Interesse var ikke meget langt fra at følge den samme Enhedsvei, som min var rettet paa, men han har bebreidet mig, at jeg ifjor var kommen ind med mit Lovforslag uden Forberedelse, og at jeg iaar igjen kommer med det uden at have indrettet det Mindste. For det Første veed den ærede Rigsdagsmand jo ikke, hvad jeg har udrettet, og som Følge deraf tilbageviser jeg hans Bebreidelse kort og godt. For det Andet forekommer det mig, at den Naade, hvorpaa Lovforslaget ifjor blev behandlet — og En af dem, der opfordrede til at behandle det paa den Naade, var netop den ærede Rigsdagsmand — ikke var af den Natur, at den kunde opfordre stærkt til at arbejde i samme Retning. Dernæst siger den ærede Rigsdagsmand, at ham bitterligt er der hverken i det norske Sterthing eller paa den svenske Rigsdag fremkommet et Lovforslag af den Natur. For det Første skal jeg i Forbigaaende bemærke, at jeg ikke indseer Nødvendigheden deraf, da vi for vort Bedkommende ganske rolige kunne vedtage, hvad vi fordrer af danske Ynglinge, der ville gjøre sig færdige i et eller andet Embedsstudium, uden at forlange, at enten Svenskere eller Nordmænd skulde gjøre det Samme; men dernæst skal jeg dog tillade mig at fortælle den ærede Rigsdagsmand, at det skulde haabe undre og overrasse

mig særdeles meget, om ikke den ærede Rigsdagsmand vil see et tilsvarende Forslag med det Første bragt ind paa den svenske Rigsdag af et meget anseet Medlem af Præstestanden, saa, dersom det ikke er Andet, han savner, kan han maaskee en af Dagene see dette Savn afhjulpet.

Der blev ifjor talt saameget om Gjensidighed og der er igjen iaar talt derom, uden at dog selve Ordet er blevet nævnt. Den ærede Kultusminister har talt om, at man ved Dptagelsen af Universitetet i Helsingfors i Lovforslaget vilde gaae et Skridt videre, end han vidste man var gaaet i noget af de andre nordiske Riger, ikke engang i Sverrig vidste han, at man havde vedtaget nogen Lov om, at de finste Studenter kunde studere ved de svenske Universiteter. Nei, det troer jeg heller ikke, thi det behøves ikke, da det skeer uden nogen saadan Lov. Den ærede Minister syntes, og det har en æret Rigsdagsmand været enig med ham i, at der kunde være noget ikke alene Synnerligt, men endogsaa Farligt i, at jeg i mit Lovforslag havde medtaget Helsingfors. Der blev ogsaa anket herover ifjor og jeg svarede dengang: Gaaer Lovforslaget til et Udvalg og dette enes om at stryge Helsingfors, saa maa det stryge det, men jeg kan ikke gjøre det, og jeg kunde saameget mindre gjøre det iaar, som jeg baade her i Kjøbenhavn og senere i Sverrig har modtaget flere stærke og indstændige Anmodninger og Dpfordringer fra finste Studerende om ikke at stryge Helsingfors, som man meget vel har lagt Mærke til, at jeg ifjor var bleven opfordret til. — Jeg begriber ikke, at der her i det Hele kan være Tale om diplomatiske Underhandlinger. Det forekommer mig, at det maa staae den danske Regjering og den danske Rigsdag frit for at bestemme, hvilke Forordninger de ville stille til danske Videnskabsmænd og danske Embedsmænd, uden at tage det fjerneste Hensyn til om lignende Forordninger stilles af Andre. Ja, dersom f. Ex. Lovforslaget gik ud paa, at Sverrig og Norge skulde tage de Kandidater for gode, som bleve frembragte her ved Kjøbenhavns Universitet, saa var det noget Andet, men dette Lovforslag paa lægger hverken Sverrig eller Norge den mindste Tvang; det indeholder kun Bestemmelser, som